Maroš Rovňák: Neverím

Jadro výstavy tvoria diela vytvorené v rokoch 2013 – 2015 v médiách ako performancia, video, objekt, digitálna grafika a v menšej miere fotografia. Na zdôraznenie procesu, ktorý predchádza samotnej realizácii jednotlivých výstupov, autor túto prezentáciu rozširuje o archívne materiály, predovšetkým rôzne rukou písané poznámky, ktoré zároveň chápe ako kresby.

Vnímané z istého uhla pohľadu, ktorý by možno mohol byť blízky Marošovi Rovňákovi, by sme každé umelecké dielo mohli považovať za formu pohybujúcu sa medzi dvomi často splývajúcimi limitmi: Mementom mori ako dôraznom pripomenutí ľudskej konečnosti, ktoré je zároveň imperatívom k plodnému a zmysluplnému naplneniu ohraničeného času ľudskej existencie, a Vanitas vanitandum ako trpnému gestu prijatia pominuteľnosti a márnosti.

Problém uchovávania (a uchovávania v umení, či prostredníctvom umenia) zoči voči pominuteľnosti, konečnosti či smrteľnosti je na jednej strane problémom témy, a na druhej strane formálne - materiálnym kritériom uchopenia tejto témy. Výsledkom tohoto prekríženia je Rovňákova dlhodobá zberateľská a tvorivá obsesia, ktorá ho vedie k pohybu medzi formami a žánrami, presúvajúcimi jeho výtvarné konanie raz do polohy kumulovania archívu fotografií Post mortem, inokedy k vytváraniu sekulárnych relikviárov, uchovávajúcich osobne-intímne životné pozostatky, či komponovanie individuálnych autorských svetských liturgií, aby napokon agregoval všetky tieto prvky v tvorbe divadelno-rituálnych predstavení-obradov zadržiavanej a odkladanej katarzie.

Ak by sme nedokázali prijať vieru v umenie ako formu milosti, ktorá sa nám dostáva, možno dokážeme zdieľať presvedčenie, že umenie má silu byť podnetom k reflexii o možnostiach dosiahnuť takúto milosť v prostredí sekulárneho sveta. K takejto reflexii nás prizýva výstava Neverím výtvarníka Maroša Rovňáka.

Noro Lacko

Maroš Rovňák (1972) vyštudoval Vysokú školu výtvarných umení v Bratislave (1996 – 2002, ateliéry D. Fischera, R. Sikoru a V. Popoviča) a v roku 2009 ukončil doktorandské štúdium na Akadémii umení v Banskej Bystrici (ateliér M. Nicza). V roku 2002 sa stal finalistom Ceny Oskara Čepana. V Rovňákovej tvorbe dominujú médiá ako performancia, video-art, sound-art, inštalácia, objekt a fotografia, v posledných rokoch je to hlavne práca s autorským textom, ktorý rôznym spôsobom využíva vo svojich audiovizuálnych výstupoch. Maroš Rovňák žije a tvorí v Banskej Bystrici.